

Nieta was ziek en de dokter was bang, dat zij er wel niet bovenop zou komen. In het huishouden had de ziekte van het meisje weinig verandering gebracht. Agnieta hield de kamer boven, ook al kwam ze op, wat gewoonlijk een paar maal per dag gebeurde. Juf paste haar op, voor zoover ze oppassing noodig had en de jongens liepen meestal als ze uit school kwamen even naar boven om een praatje te maken.

De predikant was een weinig hartstochtelijk man, van een gelijkmatig humeur. Uitersten trokken hem weinig aan, uitbundige vroolijkheid vond hij bijna onaangenamer dan een weinig drukte makende knorrigheid. En hij scheen tijdens de ziekte van Agnieta iets prikkelbaarder dan vroeger te zijn; meer nog dan anders hinderde het hem als de jongens zoo'n leven maakten.

De luidruchtigheid van de jongens kwam bij buien en altijd zoo ongelegen mogelijk. Als er visite was, of de predikant een vergadering te zijnen huize had belegd, scheen er een booze geest in de knapen gevaren. Dan gierden ze het uit om de minste flauwigheid en hadden „de meeste schik” zooals ze zeiden, hoewel de vroolijkheid altijd op vechten uitliep. Werden ze dan door juf, die bij zulke gelegenheden wanhopig was, naar bed gestuurd dan was de laatste uiting van plaagzucht altijd deze, dat zij elkander bij het bidden aan 't lachen trachtten te maken.

Het was namelijk de gewoonte, dat de kinderen voor ze in bed stapten een avondgebed opzeiden. Thuis knielden ze daarbij altijd voor hun ledikant, maar als ze uit logeeren waren, maakten zij er zich wel eens af met het staande op te zeggen. En sliepen ze met een grooteren neef op één kamer dan deden ze het heelemaal niet, behalve stilletjes in bed om hun gewetentje tot rust te brengen.

De predikant had hun nu gezegd, dat zij 's avonds ook voor hun zusje moesten bidden. Hij had enkele woorden bij het avondgebed gevoegd, waarin de hoop op beterschap werd uitgesproken en gezegd, dat Onze Lieve Heer alles wel ten beste zou beschikken. De jongens noemden dit kortweg „de regels voor Niet.”

Gerard beweerde, dat hij 'em „om” had en Johan deed hem na.

't Was een geliefd spelletje om zoo „dronken” mogelijk de trap op te loopen, een kunstje dat de meeste pret verschafte, als juf beneden stond in duizend angsten, dat de jongens de trap af zouden vallen en hen aanmoedigde door telkens te zeggen:

„Gerard pas toch op, Johan je zal vallen.”

Bovendien gaf de grap ongezocht gelegenheid om eens tegen elkander te bonsen en zoo een duw terug te geven, die ze meenden nog van elkaar te goed te hebben.

Doch juf keek thans niet toe en de heldendaad maakte slechts, dat ze gierend de slaapkamer in laveerden, waar juf hen met een „toe jongens, nu gauw je uitkleeden,” ontving.

De jongens mochten juf graag lijden en wilden ook wel gehoorzaam wezen, maar . . . .